Український католицький часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 11 (85) листопад 1999

ВИДАВНИЦТВО ОТЦІВ ВАСИЛІЯН «МІСІОНЕР»

пропонує такі видання:

Клованич І. ***Історія боронявського Благовіщенського монастиря.*** – 2-ге видання, ілюстроване.

Ця книга відрізняється від першого видання кращим оформленням і містить кольорові ілюстрації. У ній подано історію цієї монашої обителі, є розповідь про чудотворну ікону тощо. Ця "Історія" збагатить читачів пізнанням духовних надбань нашого народу на Закарпатті.

о.Олійник Т. ***Сила хрищення.***

Книга є свідченням живої віри та прив'язаності до тисячолітньої християнської традиції, до неоціненних духовних надбань. У першій частині викладено суть і силу хрищення, у другій містяться поради на те, як нове Боже життя розвинути, у третій - як себе реалізувати і вдосконалити, тобто мова йде про кінцеві плоди діяльності кожного християнина. Автор у передмові наголосив, що книга адресована усім охрищеним та людям доброї волі. Ціна на книгу є дуже доступною для широкого кола читачів.

Шпіраго Ф. ***Католицький народний катехизм.***

Пізнання правд віри - важливе завдання кожного християнина. Виконати його допоможе пропоноване видання, яке складається з трьох частин. У першій подана наука віри, у другій - наука моральності, в останній - наука про благодать Божу. Основне питання, порушене у цьому Катехизмі - питання про призначення людини на землі. Катехизм є викладом науки Христа і, образно кажучи, - це своєрідна енциклопедія на релігійну тематику. Книга адресована не лише широким верствам населення, але також може бути підручником для катехитів і проповідників.

* * *

4-томник **"Життя святих"** є цінною духовною поживою для сучасних християн, що прагнуть пізнати Бога. Тому купуйте книги про життя Божих угодників, а при можливості поширюйте їх серед своїх рідних і знайомих!

СЛОВО РЕДАКТОРА

Листопад – останній місяць осені, в якому вже відчуваємо подих зими. Св. Церква особливо наголошує молитися усіх вірних і духовенство за здійснення Христових слів: "Щоб усі були одно", тобто, щоб християни цілого світу та України зокрема об'єдналися під проводом наслідника св. апостола Петра. Світлий приклад цього – це життя і діяльність святого свщм. Йосафата Кунцевича. Пісня про нього вміщена на 4 сторінці обкладинки.

Це число нашого часопису багате на інформації з життя Церкви. Зокрема, пропонуємо репортажі про шосту міжнародну прощу вервиці, відпуст у Жовківському храмі отців Василіян. Місії знову тривали у храмах нашого краю, зокрема у с. Либохора і с. Кропивники. Про це дізнаєтеся у окремих статтях. Цікавою є вістка про духовне життя українців у Югославії. Під рубрикою "З монашого життя" читайте публікації про сестер монастиря Студійського Уставу та св. Йосифа.

Про те, як діє одна з харитативних організацій у Львові розповідає у своїй статті наш дописувач Роман Дисак.

Віра у житті людини і як її не втратити – це провідна думка чергової статті о. Василя Зінька, ЧСВВ.

У рубриці "Визначні постаті ЧСВВ" ознайомитеся з коротким життєписом ісповідника віри о. Антонія Станканинця, ЧСВВ. Отець Роман Каспришин подав розповідь про жертвенного монаха бр. Авксентія Кінащука, ЧНІ.

Дітям та молоді повчальною буде легенда Оскара Уайльда "Щасливий Принц і Ластівка", основною темою якої є милосердя і любов до ближнього.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

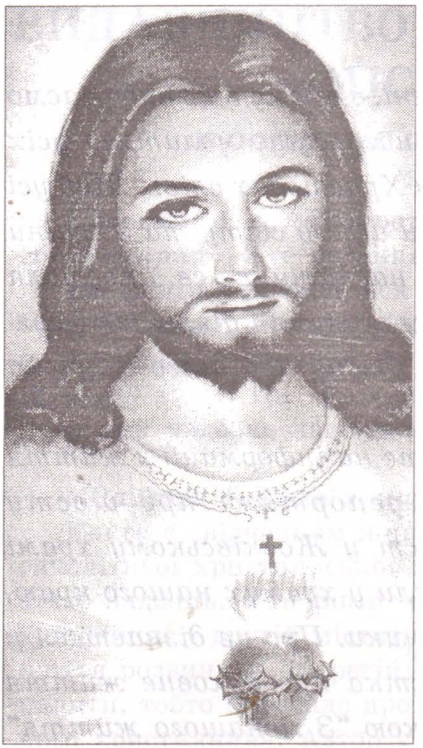

Ось Серце, що так дуже полюбило людей...

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії всі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та у всіх намірах Апостольства Молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяте Серце Ісуса і Марії, спомагайте св. Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД:

(Поблагословлене Святійшим Отцем)

Загальний: ЩОБ ВСІ ХРИСТИЯНИ СВОЇМИ МОЛИТВАМИ, ПОРАДАМИ, МАТЕРІАЛЬНОЮ ДОПОМОГОЮ ПІДТРИМУВАЛИ ТИХ, ЯКИХ БОГ ПОКЛИКАВ ДО СВЯЩЕНИЧОГО, БОГОПОСВЯТНОГО І МІСІЙНОГО ЖИТТЯ.

З-поміж численних учнів Ісус вибрав дванадцятьох апостолів, обрав кого сам захотів. І тепер серед християн окремі особи відчувають покликання до священичого, богопосвятного і

місійного життя. Вони готові заради поклику покинути батька, матір, пожертвувати родинним життям і поїхати в далекий край голосити Слово Боже. Дуже часто буває так, що їх не розуміють і не підтримують ні батьки, ні знайомі, відмовляють, забороняють іти за покликом серця, а іноді і відрікаються їх, кажучи: "Не хочу тебе знати", "Не приходь до мене на похорон" та ін.

Молімся, щоби всі християни зрозуміли, що саме такі покликання дуже потрібні Церкві Христовій та й цілому людству. Підтримуймо своїми молитвами богопосвятних осіб і допомагаймо матеріально тим, які обрали таку стежину життя.

Місійний: ЩОБ ПРИКЛАДОМ, ТЕРПЕЛИВІСТЮ І МОЛИТВОЮ СТАРШІ ЛЮДИ СПІВПРАЦЮВАЛИ У МІСІЙНОМУ ЗАВДАННІ ЦІЛОЇ ЦЕРКВИ.

В нашому суспільстві, де матеріальні цінності ставляться на перше місце, здебільшого вважають, що люди похилого віку нікому не потрібні. Церква наголошує на тому, що літні люди можуть і надалі виконувати важливе служіння в Церкві і суспільстві. Хоч часто вони є хворі, немічні, але терпеливим зношенням цього хреста вкладають вагомий внесок до духовного скарбу цілої Церкви. Їх часто можна побачити в храмах і домах на молитві. Тим подають добрий приклад дітям та онукам.

Отож, Святійший Отець закликає до співпраці у місійному завдані цілої Церкви шляхом терпеливості і молитви.

Місцевий: ЩОБ ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА КОНФЕСІЙНУ ПРИНАЛЕЖНІСТЬ, ЗНАХОДИЛИ ШЛЯХИ ДО ДІАЛОГУ ТА ПОЄДНАННЯ.

Єдність всіх, які вірують у Триєдиного Бога, є виразна воля Божа. Приналежність християн до різних конфесій свідчить, що це основне завдання ще далеке до здійснення.

Нещодавно в Києві відбувся з'їзд християнської молоді України, на якому юнаки і дівчата восьми християнських Церков на практиці вказали на можливість шляхів до поєднання. Впродовж цілого тижня вони відчували себе, мов одна родина, співаючи релігійні пісні, беручи участь у спільних молитовних походах, обмінюючись думками з різних проблем християнського життя. Шляхи до єдності існують, потрібно їх шукати.

Молімся, щоби християни кожної конфесії одні одних не зневажали і не ображали, а у взаємній пошані шукали шляхів до поєднання і діалогу.

Покровитель на листопад – св. священномученик Йосафат, 25 (12)

Св. Йосафат – один з найбільших святих українського народу й Христової Церкви.

Народився Йосафат (Іван) в 1580 р. в місті Володимирі-Волинському в родині Гавриїла та Марії Кунцевичів. Його батько був знатним купцем і радником міста. Великий вплив на релігійне виховання хлопця мала його мати. Під її проводом він навчався читати на рукописному Часослові, потім пішов до школи при парафіяльній церкві.

Навчався у м. Вільно, де згодом вирішив посвятити себе служінню Богу, став монахом, священиком. У 1617 році його висвятили на Архиєпископа Полоцького. Спільно з Митрополитом Йосифом Рутським доклав чимало зусиль до відновлення Чину св. Василія Великого.

Св. Йосафат був блискучим проповідником, відзначався ревністю у молитві, строго постив, жертвенно працював, передусім для єдності Церкви. Його покора перемагала всіх, а ласкавість обезброювала й найзавзятіших супротивників. Не дивно, що під його впливом багато нез'єдинених наверталося до Католицької Церкви.

12 листопада 1623 р. у м. Вітебську св. Йосафат загинув від рук нез'єдинених братів, які збунтували людей проти нього.

Католицька Церква проголосила його блаженним, а згодом і святим.

Мощі св. Йосафата зберігаються нині у базиліці св. Петра у Римі. Він і тепер молиться у небі за свою Церкву, свій народ та з'єднання всіх християн.

НАМІР АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ:

Загальний: ЩОБ СЛОВА "ХРИСТОС НАРОДИВСЯ НАМ. ВІН ХРИСТОС ГОСПОДЬ..." БУЛИ СПІВЗВУЧНІ З НАШОЮ ВІРОЮ.

Місійний: ЩОБ ЄПАРХІАЛЬНІ СВЯЩЕНИКИ БУЛИ ЗАВЖДИ ВІДКРИТІ ДО ДАРУ ВІРИ І МІСІЙНОГО СЛУЖІННЯ.

Місцевий: ЩОБ ГРОМАДЯНИ УКРАЇНИ, ЗОКРЕМА ХРИСТИЯНИ, ШЛЯХОМ НАВЕРНЕННЯ І ЗРОСТУ У ВІРІ, ГІДНО ВІДСВЯТКУВАЛИ ЮВІЛЕЙ 2000-ЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ ІСУСА ХРИСТА.

Покровитель на грудень – св. Миколай, 19 (6)

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Блаженні чисті серцем,
бо вони побачать Бога"
(Мт 5, 8)

Проповідування Ісуса розпочалося Нагірною проповіддю. Біля Тиберіадського озера, на пагорбах в околицях Капернауму, сидячи так, як і вчителі тієї епохи, Ісус розповідає натовпу людей про блаженства. Не один раз у Старому Завіті звучить слово "блаженний", тобто звеличення того, хто сповняє у різні способи Слово Боже.

Ісусові блаженства частково нагадують ті, про які учні вже знали. Але вперше вони почули, що чисті серцем не лише, як співає Псалом, були гідні зійти на гору Господню (пор. Пс 24, 4), але можуть бачити Бога. Отож, якою є ця велика чистота, щоб таке заслужити? Ісус це не раз пояснював у своїх проповідях. Намагаймось іти за Ним, щоб черпати із джерела правдивої науки Христа.

"Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога"

Перш за все Ісус говорить, що у його словах міститься найкращий засіб очищення: "Уже і ви чисті – словом, яким я промовляв до вас" (Ів 15, 3). Серце очищується не стільки обрядовими вправами, як Його Словом. Боже Слово не подібне до людського. В ньому присутній Ісус, так як у інший спосіб присутній у Пресвятій Євхаристії. З ним Христос входить у нас і, доки дозволяємо йому діяти, робить нас вільними від гріха, а тому чистими серцем.

Отож, чистота – це плід Слова, яким живемо, усіх тих Ісусових Слів, що звільняють нас від так званих прив'язаностей, які обов'язково маємо. Бо інколи наше серце не перебуває у злуці з Богом. Люди не дотримуються Його заповідей. Наші прив'язаності можуть стосуватися речей, створінь, нас самих. Але коли серце спрямоване лише до Бога, усе інше стає меншовартісним.

Щоб досягнути цього, корисно впродовж дня звертатися до Ісуса словами із Псалму: "Ти, Господи, єдине моє добро!" (пор. Пс 16, 2). Намагаймось повторювати це часто, і перш за все тоді, коли різноманітні прив'язаності намагаються привернути наше серце до тих речей, почуттів і пристрастей, які можуть затьмарити бачення добра і позбавити нас свободи.

Ми схильні оглядати певні рекламні плакати, дивитися різноманітні телепередачі. Однак скажімо Йому: "Ти, Господи, єдине моє добро" і це буде першим кроком, що допоможе нам

вийти із нас самих, заявляючи ще раз про нашу любов до Бога. І так здобудемо чистоту.

Іноді відчуваємо, що певна особа чи якась наша діяльність стають як перешкода між нами і Богом, забруднюють наші серця. Саме тоді час сказати Йому: "Ти, Господи єдине моє добро". Це допоможе очистити наші наміри та віднайти внутрішню свободу.

"Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога"

Слово, якщо ним жити, робить нас вільними і чистими, через те, що воно – любов. Ця любов своїм божественним вогнем очищає наші наміри і все наше єство, бо серце, згідно з Біблією, – це найглибше місцезнаходження розуму і волі.

Але є особлива любов, яку заповідає нам Ісус, і яка дозволяє реалізувати це блаженство. Це взаємна любов тих, хто готовий віддати життя за інших за прикладом Ісуса. Любов ця творить атмосферу, домінуючою ознакою якої є власне прозорість, чистота через присутність Бога, який один лиш може створити в нас чисте серце (пор. Пс 50, 12). Коли живемо у взаємній любові, то Слово сприяє нашому очищенню та освяченню.

Ізольована особа не здатна довго протистояти впливові світу, а у взаємній любові і вона знаходить здорове середовище, здатне захистити її чистоту і її справжнє християнське буття.

"Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога"

І ось плід цієї чистоти, яку кожен раз здобуваємо знову: можемо "бачити" Бога, тобто зрозуміти Його дію у нашому житті і в історії, чути Його голос у серці, відчути Його присутність серед бідних, в Пресвятій Євхаристії, у Його Слові, у братньому сопричасті, у Церкві.

Це означає відчувати присутність Бога вже у земному житті, коли "ходимо вірою, а не видінням" (2 Кор 5, 7) і аж поки не побачимо Його "обличчям в обличчя" у вічності.

К'яра ЛЮБІХ

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!

Хочемо всією сім'єю висловити подяку Господу Богу за оздоровлення, а Матері Божій за заступництво. Ми з чоловіком відчули оздоровлення від тяжкої недуги. Зокрема, висловлюємо велику подяку отцям Василіянам за їх молитви і допомогу.

Сім'я КОВАЛИШИН, м. Львів

ЗНАЧЕННЯ СПІЛЬНОТИ У ЖИТТІ ЛЮДИНИ

"Найнещаснішим і найболючішим у моєму житті був той день, коли я залишив Божу спільноту. Але Христос мене прийняв назад!"

Тадей Невинний

Світ – спільнота, нація – спільнота, церква – спільнота, людина з Богом – спільнота... Але до якої спільноти належу я? Чистої? Святої? Покірної? Злої? А, можливо, я взагалі не є в спільноті?

Важко було б уявити собі життя без спільноти, а отже, без ближнього. Тоді б кожна людина жила сама для себе, не цікавилася іншими, не дарувала б їм любов. Однак в такому випадку не мало б сенсу людське життя. Як би не аналізувати історію чи то Старого Завіту, чи цивілізації, завжди зустрічаємо групу людей: Адам і Єва, первісне стадо. Цікаво призадуматись над тим, чому всюди є двоє і що їх тримає у зв'язку? Любов! Вона керує всім на світі, "найбільша" (див. 1Кр 13,13) за всі чесноти. *Любов* провадить всіх до спільнотного життя. **"Любов будує, з'єднує, зближає і лучить нас між собою"**, – говорив Св. Іван Золотоустий. І той, хто немає правдивої любові, не живе, а просто існує. Такий немає місця у християнській спільноті. Ба й сам не хоче жити в ній.

Однак, що таке спільнота? Це єднання з Богом через Ісуса Христа у Святому Дусі. Бог настільки полюбив світ, що Сина свого Єдинородного послав до нього, щоб пригорнути людей до себе, з'єднати всіх у вірі. Не раз Христос просячи, промовляв у молитві до Отця Небесного: **"Щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, а я в тобі, щоб і вони були в нас об'єднані..."** (Ів 17, 21). Отож, Господь приділяє особливу увагу спільноті як "грунту, на якому кожен може духовно рости і ставати більш людяним, підтримати один одного, дати пораду, ділитися думками..." – говорить Жан Ванье. Скільки війн, насильства, голодоморів, сект могло б не бути, коли б у світі жила одна християнська спільнота, яка керувалася б любов'ю до ворогів. Для того, щоб члени спільноти краще пізнавали цю любов, в особливий спосіб тут присутній Святий Дух. **"Той самий Дух, котрий завжди єднав єдину й неподільну Трійцю, котрий у "повноті часу" (див. Гал 4, 4)**

Божого Сина назавжди переодяг у людське тіло, той Дух у діях християнських поколінь є постійним і невичерпним джерелом у Церкві (спільноті християн) та у її єдності" *(Енцикліка Івана Павла II)*. Святий Дух просвічує кожного члена спільноти, провадить всіх до пізнання Божого Царства, до любові.

Спільнота є тим місцем, де кожен християнин пізнає себе, свої помилки та старається їх виправити. Великим сподвижником спільнотного життя був Св. Василій Великий. Він перший застановляє християнина призадуматись над тим, яке велике значення має життя у спільноті. Адже тут ми виявляємо свою віру на ділі, доводимо свою приналежність до Божого Царства. "Мало говорити, що маю любов до свого ближнього, коли ніколи не бачив людину, а жив сам для своїх похотей". Лише тоді, коли є "двоє або троє в ім'я Боже", виникає потреба у покорі, терпеливості, послусі та любові до ближнього. Бо кожна людина є неповторна, має свої якості, примхи, які інколи не подобаються іншому. Тому якраз у цих випробуваннях, своєрідних хрестах життя у спільноті освячує нас, подає ласку спасіння.

У Св. Письмі Христос прирівнює спільноту до виноградника: *"Я виноградина, ви – гілки" (Ів 15, 5)*. Якраз це вказує на те, що в спільноті з Христом можна принести духовні плоди. Адже не можуть гілки бути без виноградини як і навпаки. Бог потребує тісного зв'язку з нами. Тим зв'язком у спільноті є молитва і праця. Молитва є тою манною, що дає нам життя, а праця є її помічницею та й своєрідною молитвою лише тоді, коли ми душею є з Богом. Вони тісно пов'язані між собою. "Так як човен не може рухатись без весел, так спільнота не може жити без молитви і праці". Кожен християнин повинен завжди пам'ятати ці два святі слова. Якраз вони кріплять нашу віру, любов, допомагають пізнати світ, віднайти своє місце в спільноті, а основне – порозмовляти з Небесним Отцем.

Як то добре жити у спільноті, відчувати кожного ранку Божу любов, дарувати її іншим. Але не всі хочуть так жити. Тому-то сьогодні є так мало тих християн, які люблять ближніх, ворогів, а, отже, Христа. Чи не варто призадуматись над собою, над тим, до чого я покликаний, в якій спільноті я маю бути, де моє місце, чи я не суха гілка Божого виноградника?

Ніколи не є пізно прийти до спільноти Христа, тут для всіх є місце, тут добре, затишно і мило. Він чекає на нас...

Степан СУС,
студент Львівської духовної семінарії Св. Духа

БОРОНЯВО: МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ

Місійне згромадження св. Кирила і Методія (МКМ) стало відомим в Україні і за її межами завдяки поширенню культу молитви на вервиці. Особливо члени згромадження закликають молитися за єдність Церкви і навернення Росії до правдивої віри. Організовані МКМ прощі за останні роки мали міжнародний характер і сприяли популяризації молитви на вервиці.

Цьогорічна, шоста міжнародна проща вервиці відбулася 9-10 жовтня у с. Бороняво, що на Закарпатті.

Ще **8 жовтня** у с. Іванівцях розпочалася Хресна дорога, тринадцятьма стаціями якої були мальовничі закарпатські села і містечка. Останнього стацією було с. Бороняво. Паломники прибули сюди 10 жовтня на світанку, подолавши майже 100 км.

Варта уваги сама історія с. Бороняви та її релігійних святинь. Вже у 18 ст. тут зародилася перша монаша спільнота отців Василіян, які згодом, у середині 19 ст. побудували мурована церкву. Папа Лев 13 у 1893 році надав повний відпуст тим, хто приймав участь у прощах три рази в рік у Боронявському монастирі отців Василіян: на Благовіщення, пророка Іллі та свято Воздвиження Чесного Хреста.

Найславнішим був відпуст на пророка Іллі, коли тисячі прочан не лише з України, а й сусідніх держав брали участь в релігійних урочистостях, зорганізованих боронявськими монахами ЧСВВ. Так було до половини 20 ст., бо настали часи переслідувань УГКЦ і Чину св. Василія Великого зокрема. У 1947 році монастир був ліквідований, а ченців заслано. Лише окремі з них повернулися на рідну землю і змогли ще послужити Богові та своїм вірним у часі повернення монастиря та церкви у 1991 році. Велике почитання серед вірних мала чудотворна ікона Матері Божої у Бороняві, намальована монахом Йоанікієм Базилевичем з Мукачівського монастиря у 18 ст. Перед нею молилися тисячі християн і за свідченнями багатьох вона мала чудодійні властивості. У часі переслідувань добрі люди потайки вивезли її і зберігали у м. Хусті, після чого у 1991 році вона торжественно повернена у Бороняву. Нині ігуменом Боронявського монастиря є о. Атаназій Чийпеш, ЧСВВ, уродженець Закарпаття, який докладає чимало зусиль для цілковитого відновлення монастирського комплексу і чернечого життя.

9 жовтня пополудні кілька десятків автобусів зупинилося за кілька кілометрів від боронявської монашої обителі. Тисячі прочан почали сходитися до місця проведення урочистостей. Як і

планувалося, спершу відбулася молодіжна молитовна програма. Паломники пізнавали один одного з допомогою розмов у невеликих групах, якими керували відповідні аніматори. Згодом правилася Вечірня на імпровізованому престолі, встановленому на просторій галявині поблизу монастиря. Чудово співав хор з Мукачева. Змістовну проповідь, побудовану на життєвих прикладах і основною темою якої була молитва на вервиці, виголосив о. Редемпторист зі Словаччини. Після Служби Божої, теж відправленої кількома отцями, тривали заходи культурного характеру. Молодь до півночі і після неї співала релігійні пісні. Бажаючі змогли залишатися цілу ніч біля монастиря і заносили свої молитви до Господа, приступали до св. Тайни Сповіді...

Світало. До Бороняви ще сходилися або з'їжджалися прочани з різних теренів України та з-за її меж. Вони поспішали до місця проведення **завершальних заходів цієї прощі вервиці.** О шостій ранку Утреня, опісля Служба Божа. О десятій – спільне проказування вервиці. Незважаючи на те, що вже другий день падав дощ, вірні дочекалися найосновнішої події – Архиєрейської Літургії під проводом єпископа-помічника Мукачівського Івана Маргітича, якому співслужили майже 50 священиків.

У своїй проповіді Преосвященний владика спершу подякував організаторам за проведення цієї прощі, а потім розвинув тему

На світлині: разом зі своїми батьками ці діти теж були учасниками прощі.

любові до ближнього. Сотні прочан прийняли у часі св. Літургії Євхаристійного Христа. Після Служби Божої голова місійного згромадження св. Кирила і Методія п. Йозеф Марія де Вольф подякував усім прочанам, які прибули з навколишніх сіл і міст, Львова, Івано-Франківська, Вінниці, Запоріжжя, Дніпродзержинська та з-за кордону – Румунії, Югославії, Словаччини, Угорщини, Білорусі та ін. Він наголосив на тому, що у Закарпатті загинула мученицькою смертю частина греко-католицького духовенства. Також закликав усіх християн до єднання та висловив побажання, аби вони уникали непотрібних міжконфесійних чвар.

На світлині: слово має п. Йозеф Марія де Вольф наприкінці св. Літургії

Цікаво, що по закінченні Архиєрейської Служби Божої виглянуло сонце і зігріло своїм теплом усіх прочан, які цих два дні зносили прикру непогоду. Вони поверталися до своїх домівок, сповнені духовної радості і з миром у душі. Ось враження двох паломниць.

Любов Тлустик:

— Я побувала у багатьох країнах світу, але наші прощі, особливо ця, найбільше зворушують. Мені сподобалася робота у групах, де виявився певний релігійний рівень не тільки зрілих християн, а й найменших. Саме такі акції духовно об'єднують людей і допомагають забути кожному про проблеми як особистого, так і суспільного характеру.

Ганна Лучка:

— Мене вразив спів на Вечірні 9 жовтня, та й на самій Архиєрейській св. Літургії, а також молитовний дух монахів і монахинь, що теж були активними учасниками цієї прощі. Загалом враження дуже добре, адже я вперше побувала на таких урочистостях.

Ігор СКЛЕНАР

ПРАЗНИК СВ. ПАРТЕНІЯ

У Жовківському храмі Пресвятого Серця Христового, що на Львівщині, зберігаються мощі св. мученика Партенія. Тут у день празника св. Партенія відбуваються величаві відпусти, на які приїжджає багато вірних з Львівщини та інших теренів Галичини. Цьогорічне відпустове святкування розпочалося у храмі Вечірнею з Литією, яку гарно співали брати Крехівського монастиря отців Василіян. Потім відбувся процесійний обхід площею міста з мощами св. Партенія, в якому взяли участь священики і брати Василіянського Чину, сестри Служебниці Непорочної Діви Марії, молодь, жителі міста. Відправлено також Молебень до святого Партенія.

В день празника правилась Архиєрейська Свята Літургія, яку співслужили з Преосвященним владикою Кир Юліаном Гбуром отець-ігумен Тома Кушка, ЧСВВ, о. Назарій Лех, ЧСВВ, о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, о. Василь Павелко – священик римо-католицького костелу та ін.

Близько тисячі вірних прийняли до своїх сердець Євхаристійного Христа, очистились духовно.

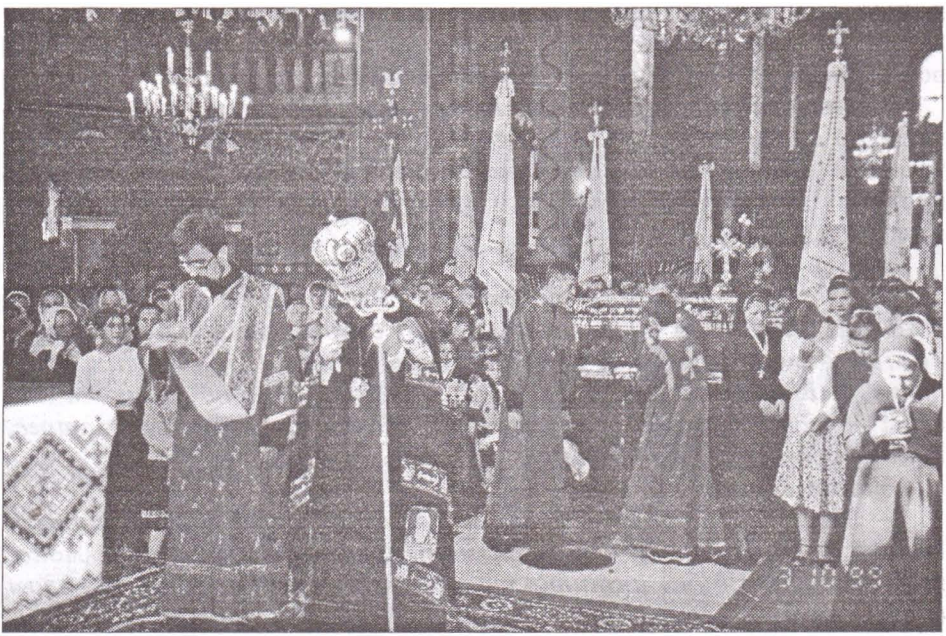

На світлині: під час відпусту в Жовківському храмі Пресвятого Серця Христового.

У с. КРОПИВНИК ВІДБУЛИСЯ МІСІЇ

У вищезгаданому селі, що знаходиться у Калуському районі Івано-Франківської області тривали місії наприкінці вересня 1999 р., які проводили о. Йосиф Будай, ЧСВВ, о. Юстин Мидзка, ЧСВВ, а допомагали їм бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ та сестри Йосафатки Єлизавета і Матея.

Нас зустріли теплим привітанням о. Дмитро Вірста, парох села Кропивник і вірні, які численно зібралися біля своєї церкви, що має вже більше ніж 180 років. Над брамою ми побачили велику емблему ювілею 2000 року. Теплим привітом і посмішкою нас зустрічали діти. Кожна родина має своє домашнє господарство, земельні ділянки, але все ж таки кожного дня можна було побачити численно зібраних людей, які прийшли до церкви послухати духовні науки, взяти участь у Богослужіннях. На місії були присутні чимало людей з навколишніх сіл.

Керівництво школи погодилося на те, щоб сестри св. Йосафата Єлизавета і Матея проводили заняття з дітьми. Кожного дня у церкві були науки зранку і ввечері, при цьому можна було приступити до св. Сповіді. Біля церкви вдень можна було бачити дітей, з якими займалися сестри. Увечері численно збиралася молодь, бо мали окремо для них науки.

Незабутньою була Хресна дорога, яка розпочалася о 9 годині ввечері і тривала до пів другої ночі. Темою Хресної дороги були 10 Божих заповідей. Кожен учасник мав у руці свічку, що яскраво горіла. На подвір'ї церкви лежав підготовлений місійний хрест, якого на свої рамена взяли мужчини і хресна процесія розпочалася. Похід був вздовж цілого села. Місійний хрест несли також жінки, молодь і діти. Після хресної дороги його встановили на місці, де розпочнеться будівництво нової церкви.

Місія, якої так довго чекали в цьому селі, урочисто закінчилася. Освятили місійний хрест і наріжний камінь під будову нової церкви. В багатьох людей можна було побачити сльози на очах, багато сподівалося, що це не остання місія.

Ми повинні пам'ятати, що душа у людини одна і життя тут на землі теж одне і його потрібно прожити гідно, по-християнськи, щоб почути слова Ісуса Христа: "Гаразд слуго добрий... увійди у радість пана твого".

Бр. Ігнатій МОСКАЛЮК, ЧСВВ

СВЯТА МІСІЯ В С. ЛИБОХОРА

В неділю, 10 жовтня розпочались святі місії в гірському селі Либохора, що на Сколівщині в Карпатах. Провадив їх о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, а допомагав йому брат Вінкентій Смуляк, ЧСВВ та сестри Василіянки Єремія і Єроніма. В цьому селі не було ще святих місій з 1938 року, а церква була понад 30 років зачинена безбожним режимом. Але, на жаль, свідки Єгови успішно діяли.

Дуже гарну працю з дітьми та молоддю проводили сестри та брат в школі і клубі. Крім щоденних богослужінь – Утрені, Вечірні, двох Святих Літургій, в яких брала участь значна частина парохіян була проведена Хресна дорога вздовж цілого села (протяжністю біля п'яти кілометрів). На місійний хрест, перед яким було відновлено хресну обітницю, кожен учасник, що приступав до св. Тайн, причепив пам'ятний медалик.

Відрадно відмітити, що під час місій велась підготовка до створення Апостольства молитви та товариства тверезості.

ПОСВЯЧЕНО ХАТУ-МУЗЕЙ КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО

Нещодавно в подільському селі Заздрість Теребовлянського району на Тернопільщині відбулося благословення родинної хати-музею Блаженнішого кардинала Йосифа Сліпого. На цю подію прибуло чимало владик, котрі брали участь в Синоді єпископів УГКЦ, духовенство, монахині ЧСВВ і Згромадження сестер СНДМ та багато мирян з України і діаспори. В каплиці музейно-меморіального комплексу Архиєрейську Святу Літургію очолив Митрополит Канадійський Кир Михаїл Бздель,ЧНІ. Співслужили владика Юліян Гбур, секретар Синоду, єпископ Іван Хома, Прокуратор Глави УГКЦ при Римському Престолі, владика Михаїл Сабрига, ординарій Тернопільський, єпископ-емерит зі Львова Андрій Сапеляк. Проповідь виголосив владика Іван Хома. Музейно-меморіальний комплекс у селі Заздрість збудовано стараннями релігійного товариства українців-католиків у Сполучених Штатах Америки "Свята Софія" і його представництва в Україні. Так, протягом минулого літа було відновлено батьківську хату кардинала Йосифа Сліпого. Згадані владики освятили хату-музей і музей-кімнату, де зібрано особисті речі та експонати, пов'язані з діяльністю довголітнього в'язня радянських тюрем і концтаборів Кир Йосифа Сліпого. В стінах комплексу розпочали працю сестри Василіянки. "Всі ми разом сповняємо Заповіт Блаженнішого і працюємо для добра Церкви", — сказала голова американського Товариства "Свята Софія" пані Рома Навроцька. Професор Андрій Рудницький, який очолює представництво цього Товариства в Україні, зауважив, що "новий музейно-меморіальний комплекс вже привертає *увагу людей, які виходять звідти з духовним багажем. Наприклад, започатковано зв'язки між школярами села Заздрість і учнями Першої Академічної гімназії міста Львова*". Владика Михаїл Сабрига підкреслив, що *"цей будинок став єднаючим чинником для жителів Заздрості"*, розділених на дві релігійні громади. Після благословення родинної хати-музею Блаженнішого кардинала Йосифа Сліпого на подвір'ї комплексу відбувся духовний концерт.

Кость ЧАВАГА

СПОРУДЖЕНО НОВИЙ ХРАМ У БОСНІЇ

На сторінках нашого часопису ми вже неодноразово подавали відомості з життя українців у Боснії. Цього разу публікуємо уривки з інтерв'ю, яке дав о. Петро Овад, парох м. Прнявора (Боснія).

"Незважаючи на власні економічні проблеми, церковні і світські особи в Україні готові й надалі посильно допомагати своїм братам-українцям у Боснії". Про це заявив кореспонденту Ватиканського радіо у Львові отець Петро Овад, настоятель української греко-католицької церкви Преображення ГНІХ у Прняворі. Селяни-емігранти з Галичини почали споруджувати цей храм ще за часів відвідин Боснії Митрополитом Андреєм Шептицьким. Згодом Прнявор став центром релігійного і культурно-освітнього життя української діаспори в Боснії. Під час недавніх дій на Балканах було вщент зруйновано українську греко-католицьку церкву в Прняворі. Завдяки зусиллям місцевої громади і допомозі з-за кордону цього року наприкінці літа завершено відбудову храму. Попереду оздоблювальні роботи всередині церкви. "Разом з усією Церквою парафія готується до святкування 2000-ліття Різдва Христового, – сказав о. Петро Овад. – Наступного року хочуть організувати літню школу для українських дітей. Є потреба в поповненні бібліотеки і музею, де зберігаються експонати, пов'язані з перебуванням у Боснії Слуги Божого Митрополита Андрея. Вірні сподіваються на повернення українських монахинь, які змушені були покинути небезпечний терен." У Львові священик з Боснії о. Петро Овад мав зустрічі в Курії Львівської архиєпархії УГКЦ, обласній державній адміністрації та з керівництвом громадської Асоціації "Світ культури" і Культурно-мистецького Фонду імені Андрея Шептицького УГКЦ.

На світлині: новоспоруджений храм греко-католицької церкви Преображення ГНІХ у Прняворі (Боснія)

Кость ЧАВАГА

Від редакції: *на празник Преображення Господнього цього року владика Кир Славомир Мікловш висвятив на священика Віктора Павича, виходця прняворської парохії, який усі філософсько-богословські студії закінчив у Римі.*

МОЛИТВОЮ І ПРАЦЕЮ СЛАВЛЯТЬ ГОСПОДА

Ще тільки займається ранкова зоря, Божий люд щойно пробуджується до нового дня, до своїх щоденних занять і турбот, а до Бога вже несеться благання про заступництво: *"Спаси, Господи, людей твоїх і благослови насліддя твоє..."* В цьому чернечому хорі молільників за народ лунають і тихі голоси монахинь Святопокровського монастиря Студійського Уставу. Випереджуючи ранішніх пташок, вони прославлять Господа: *"Слава во вишніх Богу і на землі мир..."* Так починається новий день, звичайний день монастиря.

Цьогорічний празник Покрови Пресвятої Богородиці співпав з ювілеєм – 75-літтям заснування нашого монастиря. В 1924 році в селі Якторів Перемишлянського р-ну на Львівщині на це свято Митрополит Андрей Шептицький освятив перший монастир сестер Студиток. Напрямком розвитку монашого життя стала віднова

На світлині: "постриг у мантію" у Святопокровському жіночому монастирі Студійського Уставу, який проводив о. Севастіян (фото за 1998 р.)

чернецтва східного обряду в Греко-Католицькій Церкві. В книзі "Наші звичаї" про це зазначено так: *"Ми з любов'ю будемо досліджувати і вчитися всього того, що відноситься до стародавнього візантійсько-українського чернецтва і будемо дбати, щоби згідно з тими зразками були будовані наші церкви і монастирі; щоби тим зразкам відповідало ціле внутрішнє улаштування наших монастирів, щоби наші Богослужіння чимраз вірніше віддавали цілу красу і величавість візантійсько- слов'янського обряду; щоби ціле наше монаше життя, звичаї, праця, духовні подвиги, наукова та мистецька діяльність становили гармонійну цілість східного чернецтва. Щоб через те все ми могли успішно працювати для великої і святої справи – єдності Христової Церкви на нашому слов'янському Сході"* (п. 37).

За ці роки монастир переживав і труднощі становлення, і благодатну спокійну пору плідної праці, а згодом і гоніння в часи підпілля. Та завжди на першому місці була молитва, особливо Церковне правило. Так і тепер монахині відмовляють повне правило: Утреню, Часи, Вечірню, Повечір'я, Полуночницю. Богослужіння відправляються церковно-слов'янською мовою. В своєму листі до монахинь Митрополит Андрей Шептицький писав: *"Будьте людьми молитви, любіть молитися і будьте певні, що ваша молитва буде вислухана"*. Адже тільки в молитві освячується, очищається душу. Один монах-пустинник так навчав: "Нехай я зможу спасти тільки одну душу, але тим запалю ще одну свічку в пітьмі Вселенної і темряви стане менше. А так як темрява зникає при появі світла, так і зло зникає там, де стягається Божа благодать, зароджується любов".

Тому доба монахинь Студиток поділена так, що молитва займає 8 годин, а також є 8 годин праці і 8 годин відпочинку. В роботі кожна монахиня може розвивати свій талант чи нахил до якогось роду праці. Сестри шиють церковні ризи, вишивають, займаються науковою та літературною діяльністю, опікуються старшими та дівчатками-сиротами, здобувають богословську освіту, катехизують, провадять сільське господарство. У монастирі розвивається золотошиття, є інокописна майстерня, де сестри малюють ікони.

Боже Провидіння керує і провадить життям монастиря, щоб кожен день свідчив про безмежне Боже милосердя, яке оспівав псалмопівець так: *"Найкращою пшеницею я його нагодував би, медом із скелі його наситив би..."*

с. Галина ПРИПУТНИЦЬКА,
монахиня Святопокровського
жіночого монастиря

ЩОБ ЛЮБИТИ БОГА, СЛУЖИТИ ЙОМУ ТА СЛАВИТИ ЙОГО

За Божим Провидінням в період відродження Греко-Католицької Церкви в Україні відновилась і діяльність багатьох монаших Чинів і Згромаджень. Серед них живе і розвивається Згромадження сестер св. Йосифа – Обручника Пречистої Діви Марії. Воно було засноване більш, як сто років тому о. Кирилом Селецьким в с. Цеблів на Сокальщині. Крім душпастирської праці, о. Кирило писав багато духовних творів, публіцистичних статей, віршів для дітей. Зокрема, він видав книги "Життя Івана Боско", "Катехизм". Відкривав читальні, створював товариства тверезості.

А згодом о. Кирило заснував Згромадження сестер св. Йосифа. Першими його монахинями стали с. Анна Матвійчина та с. Йосифа Кіселик. Монахині виховували дітей у сиротинцях, опікувались дівчатами, вчили їх співу, домашнім роботам, опікувались хворими, дбали про красу церков.

Після Другої світової війни частина домів Згромадження була конфіскована владою, багато сестер було вивезено в Сибір. Незважаючи на переслідування, продовжувалась духовна праця монахинь в підпіллі. Вони працювали в лікарнях, катехизували по домах дітей.

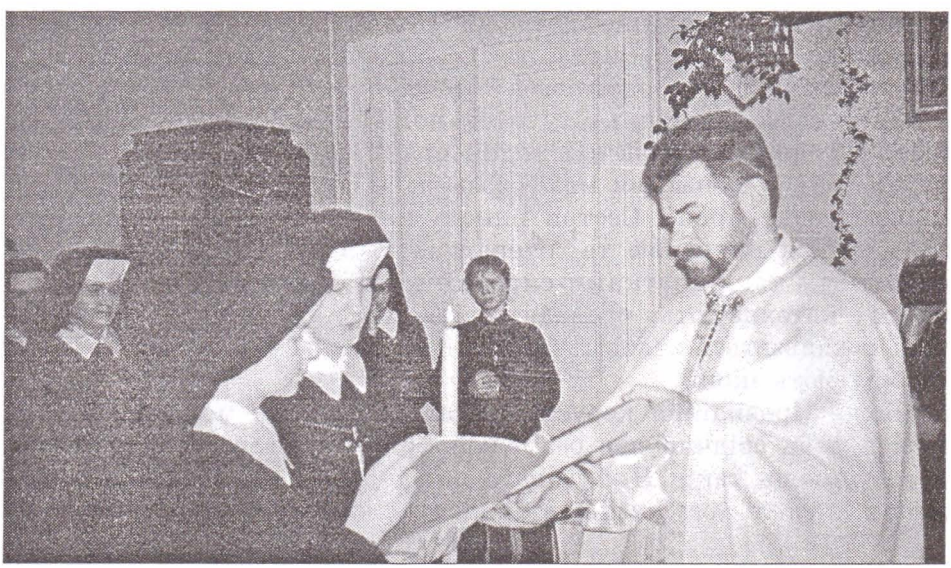

На світлині: під час складання тимчасових обітів сестер св. Йосифа у церкві св. Йосафата (м. Львів).

І тепер в цьому ж напрямку працюють сестри св. Йосифа, втілюючи задум о. Кирила Селецького. Вони викладають у школах християнську етику, катехизують дітей та молодь при церквах, організовують працю з молоддю, проводять реколекції, а також працюють в лікарнях.

Головною настоятелькою цього Згромадженя є с. Любомира Чабан, з сестрами-новичками займається с. Христина Гаврońська.

Тепер сестри св. Йосифа мають в Україні кілька домів. Рік тому було відкрито дім сестер в смт. Королево, що на Закарпатті. Монахині займаються катехизацією дітей по селах, періодично відвідують дітей у сиротинці в м. Виноградово, організовують роботу з дітьми в літніх таборах.

Цікаву змістовну духовну працю з молоддю проводять сестри св. Йосифа в прикордонному селі Потелич, що неподалік м. Рави-Руської на Львівщині. При монастирі проводиться катехизація молоді. Сестри створили молодіжний ансамбль, який виступає з духовними концертами в м. Раві-Руській, навколишніх селах, проводять молодіжні фестивалі. Радує чудовим співом дитячий хор, який веде с. Єлизавета Бігун. Поряд з тим вона викладає християнську етику в Рава-Руській гімназії. Сестри Василія Дольна та Стефанія Марко катезизують дітей при церкві, готують до Першої Сповіді і Урочистого святого Причастя.

На світлині: с. Ярослава Гасій з дітьми, які приступили до Урочистого св. Причастя.

В с. Цеблів на Сокальщині при монастирі сестер св. Йосифа діє школа. Повагою серед батьків і дітей в селі користується с. Анна Василишин, яка працює вчителькою початкових класів та викладає в школі християнську етику.

В с. Жужеляни створено молитовну групу дівчат, яка працює під проводом с. Павли Дубасюк. Нещодавно в с. Цеблів відбулись реколекції для дівчат, які зацікавилися монашим життям. З ними змістовну духовну працю, молитовні вправи проводила с. Альойзія Рондяк. Під час реколекцій о. Василь Опрisко, ЧНІ давав для дівчат науки, відправляв Святі Літургії. Дівчата мали можливість приступити до св. Тайн – Сповіді та Пресвятої Євхаристії, ділились своїми думками щодо віри, духовності, монашого покликання.

Слід сказати, що в монастирі приділяється значна увага духовній віднові сестер, їх навчанню. У Львові є новіціят цього Згромадження. Періодично змістовні науки для новичок проводив о. Василь Зінько, ЧСВВ.

Багато сестер св. Йосифа студіює у різних навчальних закладах. Так, в Люблінському університеті навчається с. Єлизавета Бігун, в Інституті вищої релігійної культури (Львів) студіюють с. Анна Василишин, с. Миколая Бубен, с. Мар'яна Власенко та ін. Сестра Альойзія Рондяк є студенткою Інституту ім. Митрополита А. Шептицького, який діє при університеті св. Павла в Оттаві (Канада), а також вчиться в Інституті вищої релігійної культури, працює на комп'ютері.

– Я по-справжньому щаслива, що обрала монашу стежину життя, – сказала у розмові с. Альойзія. Я зрозуміла, що покликання – це Божий дар. Я прагну наслідувати св. Альойзія, який є покровителем молоді. Я теж люблю працювати з молоддю, радію, що можу навертати їх до Бога, до церкви, плекати в їх серцях зерна духовності, виховувати добрих християн.

Багато хороших задумів є у сестер св. Йосифа. Благослови ж їх Господи у праці духовній, у їх добрих задумах, щоб працювали на славу Божу, для добра Церкви і народу.

Ольга КРАК

НАМ ПИШУТЬ

Слава Ісусу Христу!
Шановна редакція журналу "Місіонар"!

Складаю щиру подяку Господеві, який вислуховує наші молитви, а також Матері Божій, св. Юді-Тадею і всім святим. Моя внучка Мирослава мала проблеми зі слухом і їй вже хотіли вставляти слуховий апарат. Ми щиро вірили і відмовляли дев'ятниці до Божого милосердя, св. ап. Юди-Тадея, до Матері Божої Неустанної Помочі. Давали на Служби Божі і Григоріянку, щоб внучка оздоровилася. Щиро дякуємо і сестрам Василіянкам за їх молитви.

З повагою Марія, м. Львів,
член Апостольства молитви

З ДІЯЛЬНОСТІ МАЛЬТІЙСЬКОЇ СЛУЖБИ У ЛЬВОВІ

Збереження віри і допомога потребуючим... Таким є уже 900-річне гасло мальтійців. Вперше ці ідеали втілили мальтійські лицарі, присвятивши своє життя і діяльність знедоленим і обороняючи християнство в Європі. Для збереження вікових мальтійських традицій 1953 року в Кельні (Німеччина) була заснована Мальтійська служба допомоги (МСД). Сьогодні це одна з найбільших харитативних організацій у Європі. Визначальними напрямами її діяльності є робота у санітарній, рятівній та соціальній службах. Найпотужніші мережі мальтійських осередків зосереджені у Німеччині, Угорщині, Франції та Італії.

Мальтійська служба допомоги (МСД) Німеччини розпочала свою роботу у Львові в грудні 1990 р. Перші її проекти були спрямовані на допомогу потребуючим мешканцям міста одягом та продуктами харчування. Щоб ефективно координувати заходи з допомоги і забезпечити їх довготривалість та послідовність, 23 лютого 1993 р. був зареєстрований осередок Мальтійської служби у Львові. Сьогодні благодійна діяльність мальтійців розвинута й в інших містах України: Івано-Франківську, Києві, Луцьку, Ковелі, Мукачеві та Береговому (Закарпаття).

Про сімейне життя та народження дітей капелан Мальтійської служби допомоги у Львові, священик церкви Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові Ігор Калаш висловився так:

"Кожна людина мріє про щастя і шукає його, насамперед у подружньому житті. Щасливий, міцний шлюб – запорука доброго виховання дітей. Християнське подружжя творить домашню Церкву – спільноту, де двоє, троє зібрані в ім'я Христа. Католицька Церква завжди стояла на сторожі святості подружжя, а також святості і непорушності права кожної особи на життя. Таємницю дару життя неможливо збагнути людським розумом. Батьки спричиняються до зачаття дитини у фізичний спосіб, а Бог у цей час дає їй живу душу.

Саме з моменту зачаття і бере свій початок людина. Церква вчить, що подружжя може користуватися природною циклічністю і фізичною здатністю до зачаття, даними Богом і жити подружнім життям, підтверджуючи єдність двох осіб, зокрема в період неплідності. У такий спосіб кількість зачать піддається регулюванню без порушення природних, моральних та євангельських норм життя".

Незважаючи на те, що більшість релігійних конфесій категорично проти будь-якої штучної контрацепції і абортів, 80 % українських жінок взагалі не запобігають небажаній вагітності, а 20 % під час статевих зносин застосовують контрацептиви.

На думку фахівців, ситуація могла б змінитися на краще, якщо б

увагу громадськості привернув єдиноприйнятний з християнської точки зору метод природного планування сім'ї (далі - ППС). Його використання не тільки не загрожує побічними діями здоров'ю людини, але й сприяє утвердженню християнських засад і взаєморозуміння в сім'ї, не суперечить національним і релігійним традиціям українського народу, які передаються від покоління до покоління.

У листопаді й у травні 1996 р. у Львові Мальтійська служба допомоги у Львові організувала перші навчальні семінари для консультантів з ППС. Після відбіркових тестувань 18 лікарів Львова та області здобули право на проведення фахових консультацій для користувачів методу.

Цикл лекцій з природного методу планування сім'ї передбачає засвоєння ряду загальноосвітніх тем, присвячених духовному і статевому вихованню особи. Знання, що їх пропонують на консультаціях фахівці користувачам методу, дають можливість безпомилково визначити плідні дні жінки і можуть бути застосовані як для досягнення, так і для запобігання вагітності.

Користування методом вимагає від партнерів усвідомлення відповідальності у ставленні один до одного і дотримання етичних норм культури у статевих стосунках. Спеціалісти вважають, що цей метод однаково підходить статево дозрілим особам будь-якого віку. Молоді дівчата можуть вдатися до вивчення його у сенсі передшлюбної науки, а найбільш юні з них, віком 15-16 років, мають шанс почерпнути на консультаціях корисну інформацію, яка згодом може допомогти їм утриматися від помилок у статевому житті і якої вони, як правило, не отримують на уроках християнської етики у школі.

Пожвавлення інтересу молоді до методу ймовірно зменшило б в Україні вражаючу кількість небажаних вагітностей і абортів у ранньому віці та могло б позитивно позначитися на статистиці статевих захворювань, часто спричинених відсутністю елементарних знань.

Заплановане збільшення кількості навчальних занять з ППС на теренах області супроводжується зростанням потреби у методичній літературі. Зважаючи на це, Мальтійська служба у Львові видала друком 1000 спеціальних навчальних посібників. Все тіснішою стає співпраця між лікарями області – фахівцями з ППС, відповідальними за поширення знань, Церквою, завданням якої є психологічна підготовка парафіян до користування методом, і осередком МСД у Львові – технічним консультантом з ППС і організатором умов для проведення консультацій. Мальтійська служба допомоги у Львові працює над систематизацією каталогу зацікавлених у консультаціях парафій Львівщини, за кожною з яких у перспективі буде закріплений окремий лікар-фахівець. А в цей час найактивніші лікарі-консультанти міркують над тим, як організувати на парафіях цикл вступних бесід з навчального курсу "Природне планування сім'ї".

Роман ДИСАК

ВИЗНАННЯ МАРКСИСТА

В газеті "Шлях перемоги" минулого року опубліковано статтю Дмитра Стуса "Тіні минулого". Він описує, як то зустрів у нашій столиці одного літнього чоловіка, який шукав на смітнику уживані речі. З'ясувалося, що він колись викладав в одному з училищ історію партії, а також історію та діалектику матеріалізму. Відтоді почався його моральний занепад. Той нещасний сказав Стусові, що віруючі так низько не падали. Щось їх утримувало. Занепад цього екс-викладача не спричинений лише втратою праці, але і браком віри. Це визнання людини, яка була далека від релігії і залишається такою.

Отож, зробимо висновки з цієї сумної історії.Релігія дає людині більше, ніж ми собі можемо уявляти.

По-перше, у тих, хто вірить у Бога, завжди залишається надія на те, що одного дня справи підуть зовсім в іншому напрямі. Віруючі переконані, що Бог за них не забуде. Він винагородить їхнє терпіння.

По-друге, ті, що уповають на Господа, цілком інакше дивляться на життєві негаразди, ніж атеїсти. Перед останніми мовби виникає прірва чи великий мур. Щоправда, християни не мають на землі якоїсь щасливої долі, але вона буде у вічності. Матеріалісти не хочуть визнавати того, що душа безсмертна. Вважають, що у хвилині смерті все закінчується.

По-третє, крім надії і віри у щасливу вічність, християни ще мають мир душі, будучи переконаними у тому, що прямують доброю дорогою і вже ніщо з неї не зіб'є. Завдяки миру душі і світла Євангелія вони зможуть подолати не одну перешкоду, яка для безвірків є недосяжною. Зі спогадів тих, хто був у підпіллі, знаємо, що їм радості і миру не бракувало (це визнала авторові цих рядків одна старша сестра Згромадження св. Йосифа).

Отож, дякуймо Богові за те, що обдарував нас надією, вірою у безсмертність душі і миром з висот. Молімося також за навернення атеїстів. Бог не хоче смерті грішника, але бажає його навернення.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

СХІДНІ ОТЦІ ПРО ВІРУ

Посеред усяких обставин, мої дорогі, ми потребуємо віри, бо віра – це мати чеснот, лік на спасіння. Без неї ми не в силі зрозуміти ніякої науки про високі справи. А ті, що не мають віри, подібні до людей, що хотіли б переплисти море без корабля *(св. Іван Золотоустий, Гомілія 33, на Ів 4, 21-28)*.

"Віра без діл мертва" (Яків 2:26), і діла без віри мертві *(св. Іван Золотоустий, Гомілія 2, на Бут 1, 1)*.

НАЙСТАРІШИЙ ОТЕЦЬ ВАСИЛІЯНИН

Про найстарішого члена провінції отців Василіян о. Антонія Станканинця, ЧСВВ ми вже писали в нашому часописі (ч.7, 1998 р.). Його було нагороджено грамотою Святійшого Отця Івана Павла II "За вірність Церкві й Вселенському Архиєреєві". Подаємо короткий життєпис цього ісповідника віри.

В 1915 році Августин вступив до мадярської гімназії в м. Ужгороді. В 1921 році вступив на новіціят до монастиря Чину св. Василія Великого в Мукачеві на Чернечій Горі. По закінченні новіціяту його направили до Риму для здобуття вищої теологічної освіти в Григоріянському університеті. Захистив у Римі докторат з теології вищого ступеня. Монашу професію (вічні обіти) склав 2 жовтня 1927 р. на Чернечій Горі в Мукачеві. Дияконські свячення отримав у Римі. В 1930 р. отримав священичі свячення рук Преосвященного владики Гедея в м. Ужгороді. Після свячень провадив широке поле праці: місії, реколекції, був редактором журналу "Благовістник" і один рік соціем в новіціятському домі на Чернечій Горі.

На світлині: о. Антоній, ЧСВВ серед духовних осіб: владики, священиків та братів Василіянського Чину у Бучацькому монастирі отців Василіян

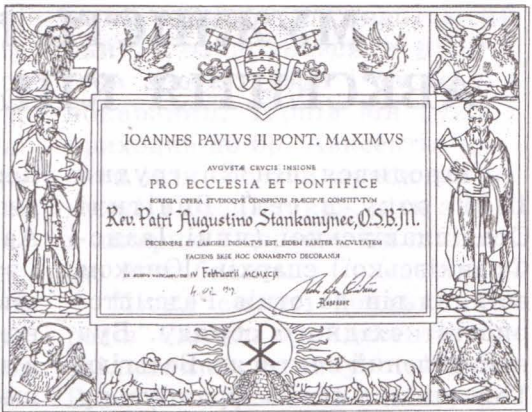
IOANNES PAVLVS II PONT. MAXIMVS
PRO ECCLESIA ET PONTIFICE
Rev. Patri Augustino Stankanynec, O.S.B.M.

На світлині: копія грамоти "За вірність Церкві й Вселенському Архиєрееві", яка вручена о. Антонію Станканинцю, ЧСВВ.

У часи переслідувань за віру відмовився підписати перехід на православ'я і змушений був міняти місце проживання та праці. В 1944 р. арештований і вивезений на схід в табори Казахстану. За час десятирічного ув'язнення в таборах, працюючи на тяжких роботах, о. Антоній підірвав своє здоров'я.

В 1956 році, після звільнення, отцеві забороняють виїзд в Україну. Він змушений був жити в Казахстані. Проводив душпастирську працю серед німців. Мав можливість підтримувати зв'язки з єпископом Олександром Хірою. Праця серед німців тривала впродовж 30 років.

В 1986 році о. Антоній повернувся в Україну в похилому віці і з дуже підірваним здоров'ям. Коли Греко-Католицька Церква стала вільною, спочатку служив і проживав в Малоберезнянському монастирі отців Василіян на Закарпатті. В 1995 році о. Антонія перевели до Бучацького монастиря ЧСВВ на Тернопільщину, де спочатку служив як священик до втрати зору і погіршення стану здоров'я.

4 лютого 1999 року о. Антонія Станканинця, ЧСВВ Апостольським престолом за вірність Богові і Церкві нагороджено медаллю, хрестом і грамотою. 18 липня цього ж року на Святій Літургії відбулося урочисте вручення медалі і грамоти Преосвященним владикою Романом Даниляком в присутності о. Ісидора Патрила, ЧСВВ, о. ігумена Бучацького монастиря Івана Майковича, ЧСВВ, о. Маркіяна Гітюка, ЧСВВ та інших отців і братів Чину, і при багаточисельній кількості вірних. Після Святої Літургії попросили о. Антонія сказати дещо про своє життя.

"*Боже милостивий, будь мені грішному,* - така була відповідь 94-річного отця. – *З цією молитвою я йшов по розбурханих хвилях мого життя*".

Решту своїх років о. Антоній проводить в ліжку, молячись на вервиці, бо не може ходити і погано бачить, але завжди веселий і усміхнений, має велике почуття гумору. Отець Антоній добре знає, що є монахом і священиком, серце якого сповнене любові до Бога, Чину і ближніх.

Бр. Андріян САВЧИН, ЧСВВ,
Бр. Герман НИЧАК, ЧСВВ

МУЖНІСТЬ МОНАХА АВКСЕНТІЯ КІНАЩУКА, ЧНІ

Народився він 25 грудня 1899 року в селі Венітичі Станіславівської (нині Івано-Франківської) єпархії. Юнаком вступив він до отців Редемптористів східного обряду. Був направлений вчитися в Бельгію. Там юнак вивчив французьку мову, яка потім стала йому в нагоді.

В той час різні окупанти старалися асимілювати український народ. Дуже часто духовні особи з інших країн намагались принизити наших людей. Хотів у Бельгії принизити молодого монаха і польський священик, почувши, що в монастирі є монах із Галичини. Відвідав його і перші слова його були: "То брат є поляк?" На це брат Авксентій відповів, що є українцем. Польський священик став переконувати його і казати, що такої нації в Польщі немає, є хіба поляки і русини. Але свідомий монах таки не згодився із цим несправедливим твердженням і сказав: "В Галичині є таки українці і я ним є!" Після відбуття новіціяту і вишколу бр. Авксентій склав 25 травня 1923 року перші монаші обіти і повернувся в Україну.

Після другої більшовицької окупації в п'ятдесятих роках монастирі були ліквідовані. Багато монахів було репресовано і засуджено, монастирське майно було пограбоване. Будинки передані школам, лікарням, дитячим садочкам і т. п. Брат Авксентій не був репресований і залишився працювати в монастирі вже як в державній установі. Час від часу писав листи в концтабори засудженим священикам. Не задумуючись над тим, що кореспонденція перевіряється органами КГБ і вони можуть перекрутити текст, в одному із листів до о. Василя Величковського у Воркутинський концтабір бр. Авксентій написав, що всі розійшлися із монастиря, а він залишився "сторожувати хату". І за ці слова "сторожувати хату" був арештований. Не домігшись в Станіславівській тюрмі побиттям і погрозами потрібних їм зізнань, кагебісти задумали досягнути своєї мети при допомозі провокації. Посадили брата Авксентія у відкриту машину із двома охоронцями. В кабіні був капітан і шофер. І повезли ніби в іншу тюрму. За містом машину зупинили два цивільні мужчини і просили їх підвезти. Чекісти погодились, хоч це було порушення уставу. Коли машина під'їхала до лісу, мужчини у цивільному стали стріляти. Всі охоронці попадали, ніби вбиті. Потім стали бігти до лісу, тягнучи за собою брата Авксентія. В лісі зав'язали йому очі і монах побачив декількох "партизанів" в мазепинках і

машиністку, яка друкувала. Один мужчина по-військовому доповів: "Друже-провіднику, ми звільнили із московської неволі цього чоловіка". Потім братові Авксентієві дали їсти і ніби вже як свої стали питати: "Із якої сотні, яке псевдо, хто провідник, за що сидів". Брат відповів, що не знає ніякої сотні, бо він не є партизаном, а греко-католицьким монахом. І тоді почалися погрози і закиди від цих "українських повстанців": "Митрополит Шептицький був проти українських націоналістів, Греко-Католицька Церква не підтримує їх". На кінець "провідник" сказав: "Кого ви визволили і привели? Це ж більшовицький агент, заведіть в ліс і розстріляйте!" Зав'язали знову очі монахові і повели в ліс на страту. Але розстрілу не було. І хоч провокація не вдалась, та монах все ж був засуджений і вивезений в концтабір. Там зустрів людей різних національностей і поглядів. Приміром, лікар з Литви сидів "за литовський націоналізм" і працював в тюремній лікарні. Був і французький комуніст, який повірив в "совєтський рай". Розчарувався в ньому, став протестувати і за це був покараний. Терпів він дуже і приходив до бр. Авксентія просити їсти, бо той працював на кухні. Просив також піти з ним в лікарню і перекласти лікарю, що його болить.

Після смерті "батька народів" Сталіна бр. Авксентій був звільнений, жив у с. Зимна Вода біля Львова і влаштувався працювати в дитячий садок. Куплена монахами хата стала підпільним монастирем-церквою. В ній дуже часто проводились реколекції і складали іспити семінаристи підпільного греко-католицького духовного закладу. Бр. Авксентій мав гарний голос, музичний слух і знав добре церковний устав. Молодим кандидатам до священства можна було багато чому в нього повчитись. Тюрма і концтабори підірвали здоров'я в цього ревного монаха і в 1966 році він перенісся у Божі засвіти. Похований на цвинтарі с. Зимна Вода біля співбратів по Чину, отців Редемптористів.

о. Роман КАСПРИШИН,
парох УГКЦ с. Рудно

Блаженні переслідувані за правду, бо їхнє Царство Небесне. Блаженні ви, коли вас будуть зневажати, гонити та виговорювати всяке лихо на вас, обмовляючи мене ради. Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі; так бо переслідували пророків, які були перед вами.

(Мт 5, 10–12)

ЩАСЛИВИЙ ПРИНЦ І ЛАСТІВКА

На одній високій горі над містом височіла постать щасливого Принца. Він був зодягнений у сяйво золота, прекрасні сапфіри були його очима, великий червоний рубін виблискував на його мечі. Статуя була напрочуд вишуканою та величною.

Однієї ночі над містом пролітала Ластівка.

– Де я зупинюся? – розмірковувала вона. – Сподіваюся, місто приготувалося належним чином!

Вона помітила статую на височезній колоні.

– Ось тут, – вирішила Ластівка, – гарне місце і свіжого повітря не бракує.

І вона примостилася біля підніжжя щасливого Принца.

– У мене золота спальня, – бурмотіла Ластівка.

Вже приготувалася до сну: поклала голову на крильця і зажмурила очка. Аж раптом просто на неї впала велика краплина води.

– Яка несподіванка! – всполохнулася Ластівка. – Жодної хмаринки на небі, ясні зорі і при цьому дощ! Клімат у Північній Європі, маю вам сказати, справді жахливий!

І знову крапля...

– Яка мені користь з цієї статуї, якщо вона не захищає від дощу? – обурилася Ластівка. – Треба підшукати собі зручний димар! – І зібралася летіти геть.

Та ледве вона встигла випростати крила, як впала третя краплина. Ластівка подивилася угору і побачила... О, диво! Що вона побачила!

Очі щасливого Принца були повні сліз, сльози котилися по золотих щоках. У місячному сяйві його обличчя було таким зворушливим і прекрасним, що Ластівку пройняв жаль.

– Хто ти? – запитала вона.

– Я щасливий Принц.

– Чому ж тоді ти плачеш? – здивувалася Ластівка. – Я наскрізь мокра!

– Коли я був живий і у моїх грудях билося людське серце, – розпочав Принц, – я не знав, що то – сльози. Жив у прекрасному палаці (в Потсдамі), там не було місця для печалі. День минав у веселих іграх та розвагах, увечері – вишукані бали. Палац оточував величезний мур, мене називали щасливим Принцом. Однак серце принца не було прив'язане до цих розкошів і він тайкома допомагав убогим у їхній недолі. Так і у розквіті молодості несподівано він помер. Йому поставили розкішний пам'ятник, якого назвали "Щасливий Принц". А тепер мене поставили ось тут, з висоти я побачив всю потворність і злиденність свого міста. Хоч у мене і свинцеве серце, та я не можу не плакати.

"Що–о! Він не цілком золотий?" – розчарувалася подумки Ластівка, але їй вистачило такту, щоб промовчати.

– Далеко звідси, – своїм низьким мелодійним голосом продовжував Принц, – на маленькій вуличці є бідна хатина. Одне з вікон відчинене, і крізь нього я бачу, як за столом сидить жінка. У неї виснажене, збідоване обличчя, спрацьовані, покалічені голками руки: ця жінка швачка. Вона схилилася над платтям однієї з найулюбленіших товаришок королеви. До наступного двірцевого балу сукня повинна бути розшита прекрасними квітами.

У кутку кімнати на ліжку лежить хворий маленький син. У нього жар, він весь тремтить і тихо щось шепоче, просить апельсин... А мати може принести своїй дитині хіба річкової води.

– Ластівко, Ластівко, маленька Ластівко, – сказав щасливий Принц, – вийми рубін з мого меча і віддай його тій жінці. Мої ноги прикуті до підвищення, я не можу рухатися.

– Я вже відлітаю у теплі краї, – відповіла Ластівка. – Мої друзі давно ширяють над берегами Нілу.

– Ластівко, Ластівко, маленька Ластівко! – благав Принц. – Зостанься зі мною хоч на одну ніч і будь моїм вісником. Хлопчина хворий, а його мати у відчаї.

– Тут так холодно, – сказала вона, – але я залишуся з тобою і буду цієї ночі твоїм вісником.

– Дякую тобі, маленька Ластівко! – промовив Принц.

Пташка дзьобиком дістала з меча сяючий рубін і здійнялася над дахами міста.

Врешті Ластівка дісталася до вбогої хатини і зазирнула у прочинене вікно. Хлопця й далі лихоманило, він кидався і горів. А втомлена мати задрімала над своїм шиттям...

Ластівка впорхнула у кімнату і поклала коштовність на стіл поруч з наперстком. Тоді покружляла над хворим хлопчиком, обвіваючи своїми крилами його обличчя.

– Як мені добре й свіжо! – прошепотів хлопець. – Мабуть, я видоровлюю. – І поринув у казковий сон.

Тоді Ластівка повернулася до щасливого Принца і про все йому розповіла.

– Дивно, але мені стало тепліше, хоча надворі зима.

– Це тому, що ти зробила добре діло, – сказав Принц.

– – Сьогодні ввечері, я відлітаю далеко, – сказала Ластівка.

– Ластівко, Ластівко, маленька Ластівко! Невже ти не залишишся зі мною ще на одну ніч?!

– Ні, я відлітаю до Єгипту! – сказала Ластівка. – Мої друзі вже відвідали статую єгипетського фараона, що кожнісінького ранку жалібно вітається зі світом; покружляли над загадковими сфінксами...

– Маленька Ластівко! Далеко звідси, на горищі, я бачу молодого чоловіка. Він схилився над робочим столом, вкритим паперами. Поруч стоїть букет зів'ялих фіалок. Він мусить закінчити п'єсу. Холод заважає писати. У каміні вже давно не горить вогонь. І юнак вкрай виснажений голодом.

– Я зачекаю ще одну ніч, – погодилася Ластівка, у якої справді було добре серце. – Я повинна віднести йому рубін?

– Рубіна у мене більше немає. Мої очі – це все, що залишилося. Це рідкісні сапфіри, привезені з Індії тисячу років тому. Дістань один з них і віддай йому. Хлопець продасть камінь ювеліру. Купить дрова і закінчить п'єсу.

– Милий Принце! – сказала Ластівка. – Я не можу цього зробити! – І розплакалась.

– Зроби так, як я наказую, – промовив Принц.

Тоді Ластівка вийняла сапфір і полетіла на студентське горище. Легко дісталася туди крізь шпарину в стелі. Юнак закрив обличчя руками і не помітив шелесту пташиних крил. Потім оглянувся і на зів'ялих фіалках побачив прекрасний сапфір.

– Напевно, це подарунок від якогось палкого шанувальника. Тепер я зможу дописати п'єсу! – Юнак видавався цілком щасливим. Пташка повернулася до щасливого Принца.

– Я прилетіла лише для того, щоб попрощатися з тобою! Бувай! – проспівала Ластівка.

– Маленька Ластівко! – пролунало знову. – Невже ти не залишишся зі мною ще на одну ніч?!

– Надворі зима, – жалілася Ластівка, – а у Єгипті гріє сонце, зеленіють пальми. Милий Принце! Я повинна летіти, але я ніколи не забуду тебе. Навесні я повернуся і принесу тобі нові коштовні камені. Рубін буде яскравішим за троянду, а сапфіри – блакитніші за величезне море.

– Кварталом нижче, – продовжував Принц, – на вулиці стоїть дівчинка, що продає сірники. Весь її товар поплив канавою. Якщо дитина не принесе додому грошей, батько буде бити її. Тому маленька стоїть і плаче. У неї босі ніжки і непокрита голівка. Вийми останній сапфір і віднеси їй – порятуєш від батькового гніву.

– Я знову залишаюся з тобою! – відповіла Ластівка. – Але якщо я заберу другий сапфір, ти осліпнеш!

– Роби так, як я наказую, – сказав Принц.

І на цей раз Ластівка виконала наказ щасливого Принца... Маленька дівчинка тримала у своїй долонці сяючий сапфір.

– Яке гарне скельце!

Втішена і усміхнена вона побігла додому. А Ластівка полетіла до свого Принца.

– Тепер, коли ти осліп, я залишуся з тобою назавжди...

– Ні, маленька Ластівко! – відповів Принц. – Ти повинна летіти у Єгипет.

– Я вже ніколи тебе не покину! – сказала Ластівка і заснула біля ніг щасливого Принца.

Наступного дня Ластівка сиділа на плечі у Принца і розповідала йому різні цікаві історії...

– Мила Ластівко, – сказав Принц. – Ти розповідаєш мені дивовижні, загадкові речі, але у цьому світі найбільшою і нерозгаданою таємницею залишаються страждання та вбогість.

– Лети над моїм містом, маленька Ластівко! Розповіси мені те, що там побачиш.

Летячи над містом, Ластівка бачила багачів, що влаштовують пишні бенкети у своїх палацах тоді, як під їхніми брамами домерзають жебраки.

З сумними вістками повернулася до Принца Ластівка.

– Я вкритий чудовим золотом, – промовив Принц. – Знімай лист за листом і роздавай біднякам. Люди думають, що золото може зробити їх щасливими...

Так щасливий Принц перетворився у сіру споруду. А діти з бідних кварталів поправлялися, рожевіли їхні обличчя, посміхалися очі...

– Тепер ми маємо досить хліба! – радісно вигукували вони.

Незабаром випав сніг, вдарили морози, місто засяяло сріблом зими. Люди одяглися у теплі хутряні пальто, надвір з санками вибігали діти, радіючи першому снігу.

А бідна маленька Ластівка замерзала та не хотіла залишити Принца: надто сильно вона його любила. Рятувалася від голоду, визбируючи крихти хліба біля дверей пекаря... Але, врешті решт, вона розуміла, що скоро загине.

Зібравшись з останніми силами, Ластівка злетіла вгору і сіла на плече щасливого Принца.

– Прощавай, милий Принце, – прошепотіла вона. – Дозволь мені поцілувати твою руку.

– Я радий, що ти нарешті відлітаєш до Єгипту, мила Ластівко! – Ти затрималася тут надто довго.

– Не до Єгипту я збираюся, – відповіла Ластівка. – Я відлітаю у "царство смерті". Смерть – сестра Сну, правда ж?

Ластівка поцілувала Принца і впала до його ніг. В цю мить пролунав різкий звук, це розбилося свинцеве серце щасливого Принца...

Прогулюючись містом зі своїми радниками, мер вигукнув: "Ну й диво! Який жалюгідний вигляд у цього Принца!" "Він жалюгідний, жалюгідний!" – чемно повторювали радники.

– Рубін зник, очей теж немає, і до того ж він більше не золотий! Тепер щасливий Принц схожий на жебрака! Крім того, тут мертва ластівка! А на місці Принца поставимо пам'ятник комусь іншому. Трохи подумавши, мер додав: "Це буде пам'ятник мені!"

– Дивовижно! Свинцеве серце не плавиться у вогні! – гомоніли майстри–ливарники. – Треба його викинути!

Так на смітнику поруч з мертвою ластівкою опинилося розбите серце Принца.

– Принесіть мені дві найдорогоцінніші речі у цьому місті, – звелів Господь одному зі своїх Ангелів. І той приніс Йому свинцеве серце Принца та мертву ластівку.

– Ти зробив правильний вибір, – сказав Господь. – Бо ця пташка повинна співати у моєму райському саду, а щасливий Принц завжди буде прославляти мене!

За легендою Оскара УАЙЛЬДА
З англійської переклала Романна Антонюк

МІСІОНАР ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

Український католицький часопис

Заснований у 1897 році
Засновники - Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво ЛВ-№109 від 9.03.1994

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Дам'ян БОГУН, ЧСВВ,
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Літературний редактор
Ольга Крак
Літературне редагування та коректура Ігоря Скленара
Комп'ютерна верстка
Ольги Кузьмич

Адреса редакції:
м. Львів, 290019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир ОО. Василіян
тел. 72-95-69

Підписано до друку 29.10.99 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам. 61

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер».
292310, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 1999.

ЗМІСТ

Слово редактора 289
Намір Апостольства молитви на листопад 290
Намір Апостольства молитви на грудень .. 292
К'яра Любіх
"Слово життя" 293
Степан Сус
Значення спільноти у житті людини 295
Ігор Скленар
Бороняво: міжнародна проща Вервиці 297
Празник св. Партенія 300
бр. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ
У с. Кропивник відбулися місії 301
Свята місія в с. Либохора 302
Кость Чавага
Посвячено хату-музей кардинала Йосифа Сліпого 302
Кость Чавага
Споруджено новий храм у Боснії 303
с. Галина Припутницька
Молитвою і працею славлять Господа 304
Ольга Крак
Щоб любити Бога, служити Йому та славити Його 306
Роман Дисак
З діяльності Мальтійської Служби у Львові 309
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Визнання марксиста 311
бр. Андріян Савчин, ЧСВВ, бр. Герман Ничак, ЧСВВ
Найстаріший отець Василіянин 312
о. Роман Каспришин, ЧСВВ
Мужність монаха Авксентія Кінащука, ЧНІ 314
Оскар Уайльд
Щасливий Принц і Ластівка 316

На обкладинці: св. священномученик Йосафат
Робота і художнє оформлення Володимира Свідерського.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Чайнворд "Думки святих"

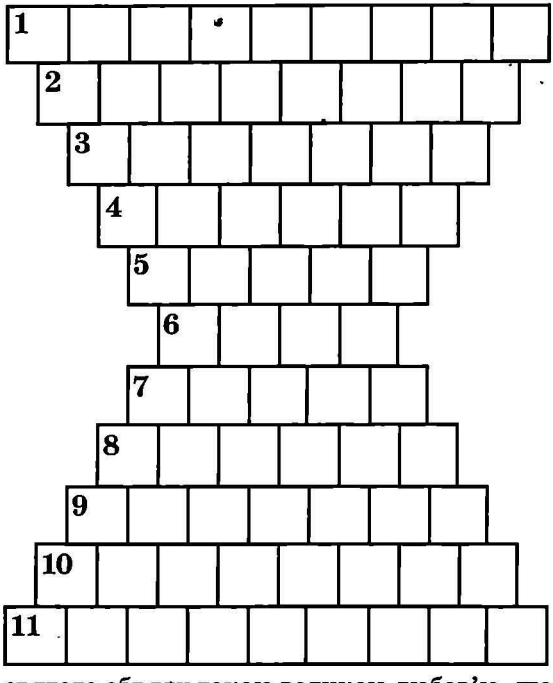

(Слід вставити замість трьох крапок слово)

1. Свята монахиня, до якої Ісус сказав: "Глянь! Ось Серце, яке так дуже полюбило людей і яке за стільки любові зазнає такої великої невдячності". 2. Святий, який є автором наступних рядків: "Коли мовчиш - мовчи з любові, коли говориш – говори з любові, коли виправляєш – виправляй з любові, коли вибачаєш – вибачай з любові, май завжди в глибині серця корінь любові. З того кореня виростуть тільки добрі справи".

3. "У тій хвилі почув я, - згадував Святий ..., - як із боку Розп'ятого Христа випала палаюча іскра, впала мені в серце, й від того часу я загорівся до Святої Церкви й святого обряду такою великою любов'ю, що через тридцять літ я ні разу не пропустив церковного правила". 4. "Я хочу, щоб моє небо було в тому, що робитиму добре на землі" – відповіла свята ... . 5. Святий ... – сладкопівець. 6. Вкажіть ім'я автора цього вислову: "Послух – це досконалість чернечого життя; силою послуху людина підкоряється людині з любові до Бога так, як Бог послужив людям для їхнього спасіння". 7. Кому із святих сказав Ісус такі слова: "Стільки часу Я з вами, і ви не пізнали Мене?" 8. Святий ... висловився: "Велике є достоїнство душ, що кожна має Ангела Хоронителя". 9. В одному з листів цей Святий писав: "Священику Всевишнього, кому ти хочеш подобатися: Богові чи світові? Як світові, то чому ти є священиком? Але як Богові, то чому ти є священиком світового духа? Ти не можеш служити двом панам ..." 10. Хто із Божих угодників написав так: "Ти – святий, Господи Боже ... Ти – вся доброта, Ти – милість, Ти – мудрість, Ти – терпеливість, Ти – краса, Ти – певність, Ти – тиша, Ти – радість, Ти наша віра, надія і любов. Ти – наша велика насолода". 11. "О мій Ісусе! Якщо я мала б такий ... сильний голос, щоб мене могли почути в кожній частині світу, якби я голосно накликувала всіх, щоб усі пізнали цю Любов ..." – так говорила свята ... .

Підготувала Леся ШТИКАЛО
м. Львів

Відповіді на чайнворд "Літера Ж", опублікований у №10 за 1999 рік:

1. Бадені. 2. Інтронізація. 3. Яків. 4. Віра. 5. Акафіст. 6. Таїнство. 7. Ореол. 8. Любов. 9. "Воскресіння". 10. Якинта. 11. Ангел. 12. Лурд. 13. Домінік. 14. Крехів. 15. Вітер. 16. Розум. 17. Море.

25 (12) листопада св. Церква вшановує визначного сподвижника церковної єдності в Україні у 17 ст., св. священномученика Йосафата Кунцевича.

Пропонуємо нашим читачам прославляти цього мученика за віру піснею, текст якої публікуємо нижче.

О, Йосафате, Архиєрею,
Ти цілим серцем Бога любив,
В молитвах, постах і покутах
Богу і Церкві вірно служив.

Служив Ти Богу і своїх вірних
Ділом і словом Ти научав.
Як добрий пастир своєю працею
Всіх неустанно Ти просвіщав.

Архиєрею наш, Йосафате,
Мов ясна зоря Ти засіяв,
Коли за єдність Святої Церкви
В тяжких терпіннях життя віддав.

Життя віддав Ти святе, невинне
І до престолу небесного злетів,
Де вінець світлий вічної слави
Господь Спаситель Тобі вложив.

Тим вінцем слави Ти увінчаний,
Архиєрею Ти наш святий,
Ми Тебе просимо, за нас молись,
Як і за народ український весь.

Молись за нього, щоб він у злуці,
В любові і згоді завжди жив,
Щоб у католицькій вірі й Церкві
На землі і у небі Господа славив.

(За книгою "Церковні пісні",
Львів "Місіонер", 1996 р.)